

Hizmette teklif-i mâlâyutak yoktur

Hasan Bey: “Bizler âhir zaman gibi dehşetli bir zamanda büyük bir nimete ermiş, bu nimetin bedeli olarak da omuzuna büyük bir hizmet yükü bırakılmış az ve zayıf kimseleriz. Çoğu zaman çoğu yerde bir iki kişi ile bu ağır yükü ayağa kaldırmaya ve yükseltmeye çalışıyoruz. İmkânlarımız ölçüsünde hizmetlerimizden en üst düzeyde verim almanın sırrı nedir?”

Öncelikle belirtelim ki, az ve zayıf olmak hizmet etmeye engel değildir. Hayırlı işlerin derecesine göre muzır mânileri de her zaman çok ve büyük olmuştur. Her ne kadar zamanımızın âhir zaman oluşu bizim hizmetlerimiz açısından dezavantaj gibi gözükse de, unutmayalım, geçmiş asırlarda fitneye, fesada, bâtıla, münkere ve kötülöklere karşı mücâdele eden ve hakkı tebliğle memur kılınan peygamberler de çok olumlu şartlarda görev yapmış değillerdi. Peygamberler de çile çekmişler, ezâ ve cefâ görmüşler, kavimleri tarafından reddedilmişler, kabul görmemişler, dinlenmemişler, çoğu zaman az sayıda kişiye tesir edebilmişlerdi. Fakat tek başına olsalar da, ümitsizliğe kapılmamışlar, karamsar olmamışlar, sadece Allah’a dayanmışlar ve kendilerine düşen, “1- Kulluk yapmak, 2- İyi örnek olmak, 3- Tebliğ etmek” görevlerini bir an olsun aksatmamışlardır.

Meselâ, Hazret-i Nuh’u (as), gemi yapmak için ağaçları yontarken düşünebiliyor muyuz? Ne kadar yalnızdı! Hazret-i Hûd (as), dehşetli zulüm ve isyanlardan vazgeçmeyen Âd kavmine karşı tek başına mücâdele vermedi mi? Hazret-i Sâlih (as), Semûd kavmini yola getirmek için yine tek başına görevi başındaydı. Semûd kavmi öyle arsızlaşmıştı ki, nihâyet o müthiş ses ile Hicr şehri alt üst olduğunda Hazret-i Sâlih’in (as) yanında sadece dört bin civarında mü’min bulunmaktaydı. Hazret-i İbrâhim (as), Nemrut’un ateşine atılacağı o dehşetli dakikalarda, arkasında Allah’tan başka kim vardı? Kavminin yüz kızartan ahlâksızlıkları karşısında Hazret-i Lût (as), en yakını olan eşinden bile ihânet görmedi mi? Hazret-i Yûnus (as), putperest Ninova şehrinde bir başına nelere katlanmadı ki? Yahûdîlerin sû-i kast ve öldürme plânlarına

ve saldırılarına karşı Hazret-i İsa (as), Allah'tan başka kime sığındı ve kimden yardım gördü? Hazret-i Muhammed (asm) müşriklerin amansız takip ve düşmanlıklarına karşı, "Ey amcacığım! Bir elime ay'ı, bir elime güneşi koysalar da bu işten vazgeçmeyeceğim. Ya bu işi Allah'ın izniyle başarırım, ya da bu uğurda ölür giderim" haykırışını hangi ızdırıp ve yalnızlık karşısında söylemişti?

Zamanlarının kötülüğüne ve acımasızlığına karşılık peygamberler yalnız oldukları halde yılmadılar, umutsuzluğa kapılmadılar, vazifelerini ihmal etmediler. Üstad Bedüzzaman Hazretleri yüz yirmi dört bin peygamberin, yüz yirmi dört milyon evliyânın, milyarlar muhakkiklerin aynı îmân hakikatleri etrafında yılmadan, bıkmadan, çekinmeden ve geri adım atmadan yoğunlaştığını ve hizmet ettiğini; bu muhakkiklerden yalnızca birinin bu asırda Risâle-i Nûr olduğunu kaydeder.¹

Az ve zayıf olmak hizmet etmeye engel değildir. Dinde olmadığı gibi, tebliğde de teklif-i mala yutak yoktur. Üstad Hazretlerinin ifâdesiyle bizim vazifemiz kemiyeti değil, keyfiyeti esas almaktır. Kıymet ve ehemmiyet adet çokluğunda değildir.² Üstadımızın bildirdiği gibi, biz îmân hizmetinden bize düşen vazifeyi elimizden geldiği kadar kâmil biçimde yapmakla mükellefiz. Cenâb-ı Hakka ait vazifeyi düşünüp hareketimizi ona binâ etmeyiz.³ Peygamber Efendimiz'in (asm) bile vazifesinin yalnızca "tebliğ etmek" olduğunu⁴, "hidâyet vermek" olmadığını⁵ biliriz; eksiğimizle ve kusurumuzla, fakat elimizden gelen gayreti ve hamiyeti esirgemeyerek hizmetimize devam ederiz. Bulduğumuz yörede bir kişi de olsak, birden fazla kişi de olsak, mevcut şartları bu çerçevede değerlendirir ve Allah'ın yardımıyla hizmete dönüştürürüz.

İçimizde hizmet bakımından daha iyiye ve daha mükemmele ulaşmak himmet ve gayreti bulunmak şartıyla, hangi durumda bulunursak bulunalım, hizmetimizin, mümkün olan en kâmil noktada olduğundan şüphe etmemize gerek yok. Çünkü biz imkânımız dâhilinde olan işlerden sorumluyuz. İmkânımızı aşan işlerden sorumlu değiliz. İmkânlarımız ölçüsünde hizmetlerimizden en üst düzeyde verim almanın sırrını Bedüzzaman Hazretleri iki maddede açıklamıştır: 1- İhlâs, 2- Uhuvvet.

Nitekim Saîd Nursî Hazretleri ihlâsa iki ayrı risâle, uhuvvete bir ayrı risâle tahsis etmiş, ayrıca hemen bütün mektuplarında talebelerini önce ihlâs ve uhuvveti tesis etmeye çağırmıştır. Bütün mesele, mevcut imkânlarımızı ne derece seferber ettiğimizdir. Kendimizi sorgulayacaksak, bu noktada sorgulamalıyız.

Dipnotlar:

1- Asâ-yı Mûsâ, s. 15.

2- Lem'alar, s. 124.

3- Lem'alar, s. 135.

4- Mâide Sûresi, 5/99.

5- Kasas Sûresi, 28/56.